

ພຣະທຳໂຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊັບເວັນທ໌ເດ ແອັດເວັນຕິສ ແຫ່ງລາໂອດີເຊຍ - ບົດທີ ສິບສີ່

Jeff Pippenger

2025-12-20

ເລກສິບສີ່

ປະຫວັດສາດແຫ່ງ “ພຣະລາຊກິດອັນອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ”

ຍັງຖືກນຳສະເໜີຜ່ານຄຳຖາມແບບຄຳພະຍາກອນວ່າ “ດົນບານໃດ.”

ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກນຳສະເໜີຜ່ານສັນຍາລັກສອງປະການນັ້ນ ແລະສັນຍາລັກອື່ນໆອີກຫຼາຍປະການ

ແມ່ນໝາຍເຖິງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ນ.

ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນມີການໄຕ້ແຍ້ງກ່ຽວກັບຂ່າວສານຜົນປາຍລະດູທົດທຳ

ແລະຂ່າວສານຜົນປາຍລະດູອັນປອມອື່ນໆອີກຫຼາຍປະການ.

ມີພຽງຂ່າວສານຜົນປາຍລະດູທົດທຳພຽງອັນດຽວ. ແນວເລື່ອງແຫ່ງປະຫວັດສາດອັນສັກສິດ

ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳພຣະລາຊກິດອັນອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ

ຖືກຈັດວາງໄວ້ໄພາຍໃນບໍລິບົດຂອງພຣະທຳໂຢເອນ ບ່ອນທີ່ “ນ້ຳອະງຸ່ນໃໝ່” ຖືກຕັດອອກຈາກຄົນຈຳພວກໜຶ່ງ

ໃນຂະນະທີ່ຖືກເທລົງເທິງຄົນອີກຈຳພວກໜຶ່ງ.

ມີຄວາມກົງກັນຂ້າມຢູ່ບາງປະການໃນພຣະທຳໂຢເອນທີ່ຄວນໄດ້ຮັບການສັງເກດ. ຮາກຂອງຄຳວ່າ “ຄຳອຸປະມາ”

ມີຄວາມໝາຍວ່າ “ການນຳມາວາງໄວ້ຄຽງກັນ”

ແລະໂດຍແທ້ແລ້ວຍ່ອມກ່ຽວພັນກັບການກົງກັນຂ້າມຂອງຄົນສອງຈຳພວກ. ກ່ອນໜ້ານີ້

ພວກເຮົາໄດ້ແຕະຕ້ອງເຖິງ “ຄວາມກົງກັນຂ້າມ” ບາງປະການໃນພຣະທຳໂຢເອນແລ້ວ ໂດຍໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ

ມັງກຸດແຫ່ງຄວາມຈອງຫອງທີ່ພວກຄົນຂີ້ມົກຜູ້ປົກຄອງເຢຣູຊາເລັມສວມຢູ່ນັ້ນ

ຖືກນຳໄປກົງກັນຂ້າມກັບຜູ້ທີ່ສວມມັງກຸດແຫ່ງລັດສະໝີພາບ. ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ນຳສະເໜີວ່າ

ສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມຊື່ນບານນັ້ນເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມ ແຕ່ກໍເປັນຄູ່ສຳພັນ ຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ;

ແຕ່ມັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນແທ້ ແລະພວກເຮົາຕັ້ງໃຈຈະສະແດງສົງນັ້ນ.

ຫົວຂໍ້ລ້ອຍໆອາດພາແລະໂອເມກາກໍບາກົດຢູ່ໃນພຣະທຳໂຢເອນດ້ວຍ ແລະຫຼັກການທີ່ວ່າ

ສິ່ງທຳອິດເປັນພາບປະກອບຂອງສິ່ງສຸດທ້າຍ

ກໍຖືກຍືນຍັນອີກໂດຍຄຳເທດສອງຄັ້ງຂອງເປໂຕໃນພຣະທຳກິດຈະການ.

ກິດຈະການ ບົດທີ 2 ເກີດຂຶ້ນໃນວັນເພນເຕກອດ ເວລາ 9 ໂມງເຊົ້າ (ຊົ່ວໂມງທຶສາມ) ແລະ ບົດທີ 3

ແມ່ນໃນຊົ່ວໂມງທີເກົ້າ (3 ໂມງແດງ) ອັນເປັນເວລາຂອງການຖວາຍບູຊາຕອນແດງ. ໃນກິດຈະການ 2

ຂໍ້ຄວາມທີ່ເປົ່າປະກາດນັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຊື້ເທິງຂອງບ້ານຢູ່ອາໄສສ່ວນຕົວ,

ແຕ່ຄຳເທດສະໜາຂອງລາວໃນບົດທີ 3 ໄດ້ຖືກກ່າວໃນພຣະວິຫານ.

ທັງສອງຖືກເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າດ້ວຍການເອີ້ນໃຫ້ກັບໃຈໃນການຊຸມນຸມທັງສອງຄັ້ງ. ຂໍ້ຄວາມດຽວກັນ,

ສອງສະຖານທີ່ທາງພູມສາດ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງສັນຍະລັກແຫ່ງການທະວີຄຸນພາຍໃນຂໍ້ຄວາມເພນເຕກອດ

ທີ່ຖືກແບ່ງອອກລະຫວ່າງເດີນຊານ ແລະ ພຣະວິຫານ. ໃນພຣະນິມົດ 11 ໂຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ວັດພຣະວິຫານ

ແຕ່ໃຫ້ລະເວັນເດີນຊານໄວ້ ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ.

ແລະໄມ້ອັນໜຶ່ງຄ້າຍຄືໄມ້ເທົາໄດ້ຖືກປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະທູດສະຫວັນອົງນັ້ນຍືນຍູ້ ແລະກ່າວວ່າ,

“ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະວັດພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະແທ່ນບູຊາ ພ້ອມທັງບັນດາຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ.

ແຕ່ເດີນຊານນອກຊຶ່ງຢູ່ນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງປະໄວ້ ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ;

ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ; ແລະນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນ

ພວກເຂົາຈະຢຽບຢູ່ລົງໃຕ້ຕົນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ. Revelation 11:1, 2.

ດັ່ງນັ້ນ, ການຊໍ້າສອງເທື່ອຂອງຄໍາເທດສອງບົດ ແລະ ການແບ່ງແຍກສະຖານທີ່ຂອງຄໍາເທດສອງບົດນັ້ນ ບົ່ງຊີ້ເຖິງຜູ້ຟັງສອງກຸ່ມສໍາລັບຜົນປາຍລະດູໃນພຣະທໍາໂຢເອນ. ຜູ້ຟັງກຸ່ມໜຶ່ງແມ່ນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຍິ່ງພາຍນອກພຣະວິຫານ ແລະ ອີກກຸ່ມໜຶ່ງແມ່ນຊາວຢິວທີ່ຍິ່ງໃນພຣະວິຫານ. ໃນການພິພາກສາຄົນທີ່ມີຊີວິດ ເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກພິພາກສາກ່ອນ, ແລະ ຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ ພຣະວິຫານຖືກພິພາກສາ, ແລະ ຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດຈົນເຖິງການປົດແຫ່ງໂອກາດການທົດລອງຂອງມະນຸດ ຄົນຕ່າງຊາດຖືກພິພາກສາ. ການພິພາກສານັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຝົນປາຍລະດູ ຊຶ່ງເປັນໂຕໄດ້ລະບຸວ່າໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນພຣະທໍາໂຢເອນ. ສິ່ງທີ່ເດີນນອກ (ຄົນຕ່າງຊາດ) ແລະ ພຣະວິຫານ (ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ) ໃນການແບ່ງແຍກທີ່ຖືກນໍາສະເໜີໃນກົດຈະການ ບົດທີສອງ ແລະ ສາມ ໄດ້ເປັນຄວາມແຕກຕ່າງດຽວກັນນັ້ນໃນພຣະທໍາໂຢເອນ ລະຫວ່າງຝົນຕົ້ນລະດູ ແລະ ຝົນປາຍລະດູ ຝົນຕົ້ນລະດູໄດ້ມາເຖິງໃນ 9/11 ແລະ ຖືກເທລົງໃນຂະນະທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າກໍາລັງຖືກພິພາກສາ. ເມື່ອຂະບວນການນັ້ນສໍາເລັດແລ້ວ ຝົນປາຍລະດູຈະຖືກເທລົງເທິງຄົນຕ່າງຊາດໃນເດີນນອກ.

ດັ່ງນັ້ນ ບຸດທ້າງຫລາຍແຫ່ງຊື່ໂອນເອີຍ, ຈົງຊີນີບານ ແລະ ປັຕິຍິນດີໃນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ປະທານຝົນຕົ້ນລະດູແກ່ພວກທ່ານຕາມສົມຄວນ, ແລະ ພຣະອົງຈະໃຫ້ຝົນຕົ້ນລະດູມາເພື່ອພວກທ່ານ, ທັງຝົນຕົ້ນລະດູ ແລະ ຝົນປາຍລະດູ ໃນເດືອນທໍາອິດ. ໂຢເອນ 2:23.

ໃນເວລານີ້ ຈຸດປະສົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊີ້ບອກຄວາມແຕກຕ່າງໃນທາງຄໍາພະຍາກອນລະຫວ່າງຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີກັບການຖືກອັບອາຍ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າພຶ້ນແຈ້ງແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ “ຊື່ນຊົມຍິນດີ” ເນື່ອງຈາກຂ່າວສານເລື່ອງຝົນປາຍລະດູ, ຂ່າວສານເລື່ອງຝົນປາຍລະດູນັ້ນກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນທາງຄໍາພະຍາກອນໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ຫົວຂໍ້ເລື່ອງຝົນຕົ້ນລະດູ ຫຼື ຝົນຕົ້ນ ອັນຕາມດ້ວຍຝົນປາຍລະດູ ແມ່ນພາບປະກອບຂອງຫົນສະດຸດທີ່ຖືກປະຖົມໄວ້ ແລະ ເປັນທີ່ປະຫລາດໃຈ. ສັນຍະລັກຂອງຫົນມຸມທີ່ໃນທີ່ສຸດກາຍເປັນຫົນຍອດນັ້ນ ຄືສິ່ງທີ່ເປັນອັດສະຈັນໃນສາຍພຣະເນດຂອງທັງພຣະເຈົ້າແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

ຫົນອັນນໍາອັດສະຈັນນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງອັນຟາແລະໂອເມກາແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ. ຫຼັກການຂອງອັນຟາແລະໂອເມກາ ໃນແງ່ຂອງການນໍາໃຊ້ທາງຄໍາພະຍາກອນ ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໂດຍຄຳວ່າ ອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາ ຢ່າງຊ້າງໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງກໍ່ພຣະວັດຈະນະນັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍແລ້ວກ່ຽວກັບຫຼັກການນີ້ ກໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ເຮົາ ແລະແກ່ລູກຫຼານຂອງເຮົາເປັນນິດ. ປີ 1863 ເປັນຫົນຍອດຂອງຄໍາພະຍາກອນໃນພຣະຄໍາພີ, ແລະມັນເປັນຫົນຍອດຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງທຸດສະຫວັນອົງທຶສາມ ຈາກ 1844 ຈົນເຖິງ 1863. 1844 ເປັນຫົນຮາກຖານ, 1863 ເປັນຫົນຍອດຂອງໄລຍະເວລາທາງຄໍາພະຍາກອນນັ້ນ. 1844 ເຖິງ 1863 ເປັນໄລຍະເວລາທາງຄໍາພະຍາກອນທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ແລ້ວ, ຢ່າງທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ແນ່ນອນພ້ຽມກັນກັບ 538 ເຖິງ 1798. ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າມະນຸດບໍ່ຮູ້ບາງສິ່ງຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖາປະນາໄວ້ແລ້ວ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງນັ້ນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາ!

ພວກເຮົາໄດ້ຈົບບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານັ້ນດ້ວຍຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປນີ້.

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມສໍາພັນຂອງລາວຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນບາງປະການ ຄ້າຍຄືກັບຄວາມສໍາພັນຂອງໂມເຊດອັດສະຣາເອນ. ໄດ້ມີຜູ້ຈົມວ່າຕໍ່ຕ້ານໂມເຊ ເມື່ອຍື່ນໃນສະພາບການທີ່ຍາກລໍາບາກ, ແລະກໍ່ໄດ້ມີຜູ້ຈົມວ່າຕໍ່ຕ້ານລາວເຊັ່ນກັນ.” Testimonies, volume

ໃນປີ 1863, James White ໄດ້ເປັນຕົວແທນ “ໃນບາງດ້ານ” ຂອງ “Moses ຕໍ່ Israel.”

ໄລຍະເວລາຈາກປີ 1844 ຮອດ 1863

ໄດ້ຖືກເປັນພາບແບບໄວ້ໃນໄລຍະເວລາຈາກການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນທຶນທະເລແດງຈົນຮອດການເດັດຊື່ງທຳອິດ.

ການເດັດຊື່ງທຳອິດເປັນອັນຜາ ແລະ

ການເດັດຊື່ງທຳອິດຂອງເປັນໂອເມກາ—ເປັນການສະໜອງສອງໄລຍະເວລາສືບຕໍ່ໄປສູ່ການເດັດ ແລະ ທັງສອງຕ່າງສັນຊຸດລົງດ້ວຍການກະບົດ.

ພຣະວິນຍານແຫ່ງການພະຍາກອນຈັດໃຫ້ການຂ້າມທະເລແດງສອດຄ່ອງກັບຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນປີ 1844. ພຣະຄຳພິຈັດໃຫ້ການຂ້າມທະເລແດງສອດຄ່ອງກັບໄມ້ກ້າງແຂນ, ແລະ ຊົດເກີໄວທ໌ ຢືນຢັນວ່າ ຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກສາວົກທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນປີ 1844. ນີ້ແມ່ນນ້ຳພຣະໄທຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຈະສະເດັດເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາໂດຍກົງ, ແລະ ໝາຍເພີ່ມສາດຂອງທາງເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍານັ້ນຄື ເຢຣ໌ໂກ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ໃນອາທິດທີສອງຂອງເດືອນທັນວາ ປີ 2025 ນີ້ ນັກໂບຮານຄະດີຫາກໄດ້ຊຸດຄົ້ນເມືອງເຢຣ໌ໂກໂບຮານອອກມາ—ແຕ່ກັບພົບວ່າ ກຳແພງທີ່ຟັງລົງທີ່ພວກເຂົາຄົ້ນພົບຢູ່ບ່ອນນັ້ນໄດ້ລົ້ມອອກໄປທາງນອກທັງໝົດ, ບໍ່ແມ່ນລົ້ມເຂົ້າໄປທາງໃນດັ່ງທີ່ມັນເຄີຍເປັນສະເໝີໃນເວລາຖືກປົດລ້ອມ. ໃນການປົດລ້ອມສະໄໝໂບຮານ ກຳແພງຈະຖືກທຸບໃຫ້ຟັງ ແລະ ຖືກຜັກໃຫ້ລົ້ມເຂົ້າໄປທາງໃນ. ແຕ່ເຢຣ໌ໂກບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນເມື່ອພວກປະໂລຫິດເປົ່າແກ; ແລະເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນສຽງແກ, ແລະປະຊາຊົນໄດ້ຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນດັງຍິ່ງ, ກໍເກີດຂຶ້ນວ່າ ກຳແພງໄດ້ຟັງລົງຮາບພຽງ, ເພື່ອວ່າປະຊາຊົນຈຶ່ງຂຶ້ນເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ທຸກຄົນຕົງໄປຂ້າງໜ້າຂອງຕົນ, ແລະພວກເຂົາຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ. ໂຍຊວຍ 6:20.

ນັກໂບຮານຄະດີຍິ່ງໄດ້ພົບໄຫບັນຈອາຫານ ຊຶ່ງຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອກຳແພງຟັງລົງ ການປົດລ້ອມນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນການປົດລ້ອມອັນຍຶດເຢືອຍາວນານ. ນອກຈາກນັ້ນ ມັນຍັງໄດ້ຕອບຄຳຖາມໜຶ່ງໃນໝູ່ນັກໂບຮານຄະດີກ່ຽວກັບເຫດໃດ ບັນທຶກໃນພຣະຄຳພິເກືອງກັບການລົ້ມຂອງເມືອງເຢຣ໌ໂກຈຶ່ງລະບຸວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນ “ໄປ” ເຂົ້າໄປໃນເຢຣ໌ໂກ ຂ້າມເນີນຫຼີກງາລາດ ຊຶ່ງບັດພົວກເຂົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າ ສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນເມື່ອກຳແພງຟັງອອກໄປທາງນອກ.

ອຸປະສັກປະການທຳອິດທີ່ປະກາດການເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາແມ່ນເມືອງເຢຣ໌ໂກ ເມືອງແຫ່ງອິດທິພົນແລະຄວາມມັ່ງຄັ້ງ. ເຢຣ໌ໂກຄື 1863, ແລະ ເຢຣ໌ໂກເປັນຫົວຂໍ້ໜຶ່ງໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນຖານະເປັນພາບປະກອບຂອງຊ່ວງເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເກັບຂ້ອງກັບການລົ້ມລົງແລະການຟື້ນຂຶ້ນຂອງມັນອີກດ້ວຍ. ເຢຣ໌ໂກຍັງມີຄຳສາບແຈ່ງຜ່າຍຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກປະກາດໄວ້ເໝາະຈົງຕໍ່ມັນເອງ. ໂຍຊວຍໄດ້ປະກາດຄຳສາບແຈ່ງເໝາະຊາຍຜູ້ທີ່ສ້າງເຢຣ໌ໂກຂຶ້ນໃໝ່, ແລະໃນການກະທຳດັ່ງກ່າວນັ້ນ ທ່ານໄດ້ຊີ້ບອກວ່າຊາຍຜູ້ທີ່ສ້າງເຢຣ໌ໂກຂຶ້ນໃໝ່ຈະສູນເສຍລູກຊາຍຄົນນ້ອຍສຸດແລະຄົນໃຫຍ່ສຸດຂອງຕົນໃນການສ້າງເມືອງທີ່ຖືກສາບແຈ່ງນັ້ນຂຶ້ນໃໝ່. ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຈະຕ້ອງສູນເສຍໄປໃນເວລາວາງຮາກຖານ ແລະອີກຄົນໜຶ່ງໃນເວລາຕັ້ງປະຕູເມືອງຂຶ້ນ. ຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ, ແລະບັນທຶກແຫ່ງການສຳເລັດຂອງມັນກໍໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ ເຮັດໃຫ້ເຢຣ໌ໂກເປັນສັນຍາລັກທາງພຣະຄຳພີທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ແລ້ວ.

ພາຍໃນຄວາມພິນາດທາງປະຫວັດສາດຂອງມັນ ແລະ ໃນຄໍາສາບແຊ່ງທາງຄໍາພະຍາກອນຂອງມັນ
ອັນມີການສໍາເລັດຜົນໃນທາງປະຫວັດສາດຕິດຕາມມານັ້ນ,
ພວກເຮົາພົບພະຍານສາມປະການທີ່ກ່າວເຖິງເຢຣ໌ໂກໃນປີ 1863.
ຄໍາພະຍານທັງສາມນັ້ນລ້ວນຕ້ອງນຳໄປໃຊ້ກັບປີ 1863. ພະຍານສາມປະການນັ້ນຢືນຢູ່ຮ່ວມກັນ
ເໝືອນດັ່ງໂມເຊສາມຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນທາງຄໍາພະຍາກອນ
ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງໄລຍະເວລາສີ່ສິບປີຂອງຕົນຕາມລຳດັບ. ໜຶ່ງໃນບັນດາໄລຍະເວລາສີ່ສິບປີນັ້ນ
ໄດ້ຖືກຈັດວາງໃຫ້ສອດຄ່ອງຢ່າງຊັດເຈນກັບປະຫວັດສາດຂອງມົນເວຣົາຍ, ອັນເປັນການສະຖາປະນາວ່າ
ພາບຕົວແທນຂອງໂມເຊທັງສາມ ຢູ່ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງແຕ່ລະໄລຍະສີ່ສິບປີ
ລ້ວນສອດຄ່ອງກັບປະຫວັດສາດຂອງປີ 1863—ປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ພະຍານສອງປະການໃນສາມປະການນັ້ນຂອງສີ່ສິບປີຂອງໂມເຊ ສົນສຸດລົງທີ່ຄາເດັດ;
ຂັ້ນສູງທີ່ສາມຂອງສີ່ສິບປີນັ້ນຄື ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, ແລະຂັ້ນສູງຂອງຄົງທີ່ສອງຄົງທີ່ ທະເລແດງ.
ຂັ້ນສູງຂອງສີ່ສິບປີຊ່ວງທຳອິດຄື ໂມເຊໄດ້ຫລົບໜີອອກຈາກອີຢິບ.
ທັງສາມປະການນີ້ກໍ່ລົງພັນລະນາເຖິງການຫລົບໜີອອກຈາກອີຢິບ
ເພື່ອໃຫ້ຄໍາພະຍາກອນຂອງອັບຣາຮາມເລື່ອງການເປັນທາດໃນອີຢິບສື່ຮ້ອຍສາມສິບປີນັ້ນສໍາເລັດຄົບຖ້ວນ.

ຊ່ວງເວລາສາມຊ່ວງຊ່ວງລະສີ່ສິບປີຂອງໂມເຊ ຊຶ່ງຕອນສົ້ນສຸດຂອງແຕ່ລະຊ່ວງ (ຈຸດສູງສຸດ)
ເປັນພາບລັກຂອງການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນອອກຈາກອີຢິບ
ໄດ້ເປັນການສໍາເລັດຕາມຄໍາພະຍາກອນຂອງອັບຣາຮາມເລື່ອງການຖືກຈອງຈຳຢູ່ໃນພັນທະແຫ່ງອີຢິບ
ແລະການຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນອອກຈາກພັນທະນັ້ນ.
ໃນຖານະຜູ້ປັດປ່ອຍທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ຕາມພຣະສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາຮາມ
ໂມເຊເອງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນອອກຈາກນ້ຳ ດັ່ງຄວາມໝາຍຂອງຊື່ຂອງທ່ານ. ຕໍ່ມາ
ໂມເຊໄດ້ນຳພາບຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານນ້ຳທະເລແດງ ແລະຈາກນັ້ນໄປເຖິງຜົງແຫ່ງການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ
ອັນຖືກແທນດ້ວຍແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.
ອາລະຟາແຫ່ງຊີວິດຂອງໂມເຊແມ່ນການຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນາຍ
ແລະໂອເມກາແມ່ນຄວາມພົ້ນທີ່ຖືກແທນດ້ວຍນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ອາລະຟາແຫ່ງຊີວິດຂອງໂມເຊ
ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍປະສົບການທີ່ຖືກນິຍາມໂດຍຊື່ຂອງທ່ານ ແລະໂດຍບົດາມານດາຂອງທ່ານ,
ຜູ້ເປັນບົດາມານດາທີ່ຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຮູ້ວ່າທາຣິກັນອ້ອມນັ້ນໄດ້ຖືກຕັດສິນໃຫ້ຕາຍ
ດັ່ງທີ່ທ່ານຈະເປັນໃນອີກສີ່ສິບປີຕໍ່ມາ ຫຼັງຈາກຂ້າຊາວອີຢິບຄົນນັ້ນ. ໃນຖານະບົດາມານດາທີ່ຍຳເກງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ຮູ້ວ່າບຸດຊາຍຂອງຕົນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄຳຕັດສິນແຫ່ງຄວາມຕາຍ
ພວກເຂົາໄດ້ຕຽມນາວາໜັງໄວ້ໃຫ້ທ່ານ ຊຶ່ງໄດ້ຜ່ານຈາກໂລກຂອງຊາວເຮັບເຮັດໄປສູ່ໂລກຂອງຊາວອີຢິບ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ອອກຈາກໂລກອີຢິບໄປສູ່ໂລກຂອງຊາວເຮັບເຮັດໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງສີ່ສິບປີ.

ໂມເຊໄດ້ກ່າວຊື່ເລື່ອງຂອງໂນອາໃນການຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຂອງທ່ານຈາກນ້ຳ.
ການກ່າວເຖິງໂມເຊເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນຖານະ “ຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ”
ຂອງຄໍາພະຍາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາສື່ຮ້ອຍສາມສິບປີຂອງອັບຣາຮາມ
ເປັນການກ່າວຊື່ປະຫວັດສາດແຫ່ງເຫດການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດຊາດ
ເຫດດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາຄໍາພະຍາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາຮາມກ່ຽວກັບຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກ
ມາຮ່ວມເຂົ້າກັບພຣະສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາສຳລັບມະນຸດທັງປວງ.
ສິ່ງນີ້ຊີ້ບອກເຖິງບັບຕິສະມາໃນການສົ່ງຕໍ່ເດັກນ້ອຍໂມເຊໃຫ້ແກ່ທິດາຂອງຟາໂຣ,
ເພາະວ່າຄວາມຕາຍໄດ້ຖືກຍອມຮັບໂດຍການກະທຳຂອງບົດາມານດາ,
ການຜົງໄວ້ຖືກເປັນພາບແທນໂດຍຫົບເທິງນ້ຳ, ແລະການຄົ້ນຊີວິດແມ່ນທິດາຂອງຟາໂຣ.

ຊີວິດຂອງໂມເຊເລີມຕົນດ້ວຍການຖືກລະບຸແບບໂດຍພິທີບັບຕິສະມາແຫ່ງນາວາຂອງໂນອາ. ດັ່ງນັ້ນ
ນັ້ນຈຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຕັ້ງແຕ່ເລີມຕົນ ຈຳນວນ "8" ໄດ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບໂມເຊ,
ເພາະຮາກຖານແຫ່ງຄວາມສຳພັນຕາມພັນທະສັນຍາຂອງທ່ານເລີມຈາກຈຳນວນ "8"
ໃນພັນທະສັນຍາຂອງໂນອາ, ແລະວຽກງານຂອງທ່ານຄືການສະຖາປະນາພິທີຕັດໜັງຫຸ້ມປາຍໃນວັນທີ"ແປດ".
ຕໍ່ມາ ທ່ານຖືກທົດສອບ ແລະທ່ານໄດ້ລົ້ມເຫຼວໃນພິທີນັ້ນເອງ. ຊີວິດຂອງໂມເຊເລີມດ້ວຍພິທີບັບຕິສະມາ
ແລະສືບປິຕຸ້ມກຳລັງຄວາມຕາຍເກີດຂຶ້ນ (ຂອງຊາວອີຢິບຄົນໜຶ່ງ)
ຊຶ່ງໝາຍເຖິງຈຸດທີ່ໂມເຊຜ່າຍອີຢິບໄດ້ຕາຍລົງ ແລະກາຍເປັນບຸດຂອງອັບຣາຮາມຢ່າງເຕັມສ່ວນ.
ທັງຈຸດເລີມຕົນແລະຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສືບປິຕຸ້ມອິດຂອງໂມເຊຖືກສະແດງໂດຍພິທີບັບຕິສະມາ.
ຄັ້ງທຳອິດຊື່ບອກເຖິງການຜ່ານຈາກຊາວເຮັບເຮົາໄປເປັນຊາວອີຢິບ
ແລະຄັ້ງສຸດທ້າຍຈາກຊາວອີຢິບກັບໄປເປັນຊາວເຮັບເຮົາ. ອີກສືບປິຕຸ້ມຈາກນັ້ນ
ໂມເຊໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານພິທີບັບຕິສະມາແຫ່ງທະເລແດງ
ໃນລະຫວ່າງທາງໄປສູ່ພິທີບັບຕິສະມາທີ່ແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນ ຊຶ່ງທ່ານບໍ່ເຄີຍໄປເຖິງ.

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງໂຢຊວຍໄດ້ເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາໂດຍບໍ່ມີໂມເຊ
ເພາະທ່ານໄດ້ສິ້ນຊີວິດກ່ອນເຖິງການບັບຕິສະມາໃນແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນ. ໂມເຊໄດ້ກ່າວໄວ້ ແລະ
ເປີດໂຕໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຈະຊົງຕັ້ງສາດສະດາອົງໜຶ່ງຂຶ້ນມາ
ຄ້າຍຄືດັ່ງໂມເຊ. ສາດສະດາອົງນັ້ນທີ່ໂມເຊເປັນແບບລ່ວງໜ້າໄວ້ຄືພຣະຄຣິດ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລີມພຣະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຕັ້ງຈາກຈຸດທີ່ໂມເຊໄດ້ຢຸດໄວ້.
ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລີມພຣະກິດຂອງພຣະອົງໃນການບັບຕິສະມາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ການບັບຕິສະມານັ້ນແມ່ນສະຖານທີ່ດຽວກັນຢ່າງແນ່ນອນ
ທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ໃຫ້ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານຮັບບັບຕິສະມາ
ເມື່ອພວກເຂົາຂ້າມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.
ພຣະກິດຕົ້ນທັງຫຼາຍແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ໂຢຮັນກຳລັງໃຫ້ບັບຕິສະມາຢູ່ທີ່ບັດທາບາຣາ ຊຶ່ງເປັນຈຸດຂ້າມ
ແລະ ໝາຍເຖິງທ່າຂ້າມແຝ.

ທະເລແດງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການກະບົດຂອງອີຢິບ
ຊຶ່ງຍືນຍັນວ່າຄຳພະຍານແຫ່ງການພະຍາກອນຂອງໂມເຊໃນແນວນີ້ເປັນຄວາມຈິງ.
ຈາກແມ່ນ້ຳໄປສູ່ທະເລແດງ (ບາງຄັ້ງຖືກເອີ້ນວ່າແມ່ນ້ຳ) ແລະຕໍ່ໄປຫາແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນ. ໂມເຊ
ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ 'ຖືກຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນອອກຈາກນ້ຳ'
ເລີມຕົນແລະສິ້ນສຸດຄຳພະຍານຂອງທ່ານໄວ້ທີ່ນີ້ແຫ່ງການຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ,
ແລະນ້ຳແຕ່ລະແຫ່ງນັ້ນສະແດງຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ.

ສືບປິຕຸ້ມອິດຂອງໂມເຊ ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ,
ແລະສືບປິຕຸ້ມສອງແມ່ນທູດສະຫວັນອົງທີສອງ, ສ່ວນອົງທີສາມກໍແມ່ນອົງທີສາມ.
ທູດສະຫວັນທັງສາມອົງມີລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນອັນພິເສດສະເພາະຂອງຕົນ, ດັ່ງນັ້ນຄື
ຂ່າວສານທັງສາມຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ໃນຂ່າວສານທຳອິດ.
ພວກເຮົາໄດ້ສຳຫຼິດປາກົດການນີ້ຕໍ່ສາທາລະນະມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ
ໂດຍເຊື່ອມໂຍງກັບບົດສາມບົດທຳອິດຂອງພຣະທຳດານໂອນ.

ໃນບົດທີໜຶ່ງ ດານໂອນໄດ້ຍຳເຖງພຣະເຈົ້າ ແລະປະຕິເສດບໍ່ກິນອາຫານຂອງບາບີໂລນ,
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ່ວຍສະຫງ່າຮາສີແກ່ລາວໃນການທົດສອບຄັ້ງທີສອງທີ່ກ່ຽວກັບອາຫານແລະຮູບລັກສະນະ,
ຊຶ່ງໄດ້ນຳໄປສູ່ການພິພາກສາແລະການທົດສອບຄັ້ງທີສາມທີ່ເປັນບຸກາດເນັດຊາເອງເປັນຜູ້ດຳເນີນ.
ດານໂອນບົດທີໜຶ່ງ ຄືທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບສີ່ ຜູ້ປະກາດວ່າ "ຈົ່ງຍຳເຖງພຣະເຈົ້າ,"
"ຈົ່ງຖ່ວຍສະຫງ່າຮາສີແກ່ພຣະອົງ"

ດັ່ງທີ່ດາວເໜືອໄດ້ຮັດໃນການທົດສອບຄັ້ງທີສອງທີ່ກ່ຽວກັບອາຫານແລະຮູບລັກສະນະ, ເພາະວ່າ “ເວລາແຫ່ງການພິພາກສາ” ຂອງເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.

ສະຖິຕິປະທັບໃນຊີວິດຂອງໂມເຊໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເພາະບົດາມານດາຂອງທ່ານຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອທົດາຂອງຟາໂຣເຫັນຫົບນ້ອຍນັ້ນຢູ່ໃນນ້ຳ, ໂມເຊໄດ້ຜ່ານການທົດສອບປະການທຳອິດແລ້ວ, ຊຶ່ງເປັນການທົດສອບທາງສາຍຕາ. ແລ້ວທົດາຂອງຟາໂຣຈຶ່ງຕັດສິນວ່າທ່ານບໍ່ຄວນຕາຍ. ການພິພາກສາໄດ້ມາເຖິງເຊັ່ນກັນໃນຕອນທ້າຍຂອງສະຖິຕິປະທັບ; ເມື່ອທ່ານໄດ້ຂ້າຊາວອີຢິບຄົນນັ້ນ ແລະຈຳເປັນຕ້ອງຫລົບໜີຈາກອີຢິບ.

ໃນຊ່ວງສະຖິຕິປະທັບ, ທູດສະຫວັນອົງທີສອງໃນພຣະນິມົດບົດ 14 ຜູ້ປະກາດການລົ້ມລົງຂອງບາບໂລນ ໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍການລົ້ມລົງຂອງອີຢິບ. ໃນການລົ້ມລົງນັ້ນ, ໃນຕອນທ້າຍຂອງສະຖິຕິປະທັບ ໄດ້ມີການສະແດງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ມີໃນຕອນທ້າຍຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ໃນລະຫວ່າງການຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນຂອງປີ 1844.

ສະຖິຕິປະທັບຊ່ວງທີສາມເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການປະກາດຄຳພິພາກສາແຫ່ງຄວາມຕາຍເໝືອດເກືອບທັງໝົດ, ແລະມັນສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄຳພິພາກສາແຫ່ງຄວາມຕາຍເໝືອດຜູ້ນຳຂອງຊຸມນຸມຊົນນັ້ນ.

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພັນທະກົດຂອງພວກເຮົາຄືການຮວບຮວມຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມ.

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງຈະລົງໂທດໂລກເພາະຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມັນ.
ພຣະອົງກຳລັງຈະລົງໂທດອົງການສາສະໜາທັງຫຼາຍ
ເພາະການປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງແລະຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຖືກປະທານແກ່ພວກເຂົາ. ຂ່າວສານອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ຊຶ່ງຮວບຮວມຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງ, ອົງທີສອງ, ແລະອົງທີສາມ ຈະຕ້ອງຖືກປະກາດແກ່ໂລກ.
ນີ້ຄືພາລະສຳຄັນແຫ່ງວຽກງານຂອງພວກເຮົາ.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary,
volume 7, 950.

ສະຖິຕິປະທັບຂອງໂມເຊ ເປັນຕົວແທນຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນພຣະນິມົດ ບົດ 14, ແລະໄລຍະສະຖິຕິປະທັບຂອງທ່ານ ຄືທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ແລະໄລຍະສະຖິຕິປະທັບ ຄືທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. “ຂ່າວສານອັນຍິ່ງໃຫຍ່” ຂອງພວກເຮົາ ຄືການຮວບຮວມ “ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ອົງທີສອງ, ແລະອົງທີສາມ” ເຂົ້າດ້ວຍກັນ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສັນຍາລັກຂອງໂມເຊທັງສາມຢູ່ໃນປີ 1863, ແລະເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງມີໂມເຊສາມຄົນໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍອັນອາທິດ.

ປີ 1844 ຫາ 1863 ປະກອບມີພະຍານສອງຄົນຂອງຊ່ວງເວລາສະຖິຕິປະທັບທັງສອງ ທີ່ໄດ້ນຳໄປສູ່ກາເດັດ. ການດົນໃຈໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ອົງທີສາມຈະດຳລົງຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຖ້າບາດສະຈາກອົງທີໜຶ່ງແລະອົງທີສອງ; ດັ່ງນັ້ນ ສະຖິຕິປະທັບໃນຊີວິດຂອງໂມເຊ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຕົວແທນຂອງປີ 1844 ຫາ 1863 ເຊັ່ນດຽວກັນ. ໂມເຊກຳລັງຂ້າຄົນອີຢິບໃນປີ 1863 ພ້ອມກັບໂມເຊຕີນີດ້ວຍຄະທາແຫ່ງອຳນາດຂອງລາວ ແລະອີກທັງໃນເວລາທີ່ໂມເຊທຸນຂຶ້ນພຣະສົຣີຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນປະຫວັດຂອງການກະບົດເຮືອງລູກງົວຄຳ. ມີໂມເຊສາມຄົນຢູ່ທີ່ປີ 1863 ແລະກົດໝາຍອັນອາທິດ, ແລະພວກເຂົາທັງໝົດມີອາຍຸສະຖິຕິປະທັບ.

ໃນແຕ່ລະສາມຊ່ວງເວລາຂອງໂມເຊ ລ້ວນປະກອບດ້ວຍການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໂດຍນ້ຳ; ໂມເຊໃນກະຈາສອດຄ່ອງກັບໂມເຊຜ່ານທະເລແດງ ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບໂມເຊສອງເທື່ອທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ: ແມ່ນ້ຳໄນ, ທະເລແດງ ແລະ ສອງເທື່ອທີ່ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.
ນ້ຳແຫ່ງການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຖືກເປັນຕົວແທນໃນແຕ່ລະສາມຊ່ວງເວລາ ເພາະວ່າທັງໝົດນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຊ່ວງເວລາທີ່ນ້ຳແຫ່ງການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນກຳລັງຖືກເທອອກໃນຊ່ວງຜົນປາຍ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ສາມແຫ່ງສະຖິຕິໂມເຊໄດ້ຕີພະສິລາດ້ວຍໄມ້ເກົ້າຂອງທ່ານ.
ໃນຕອນທ້າຍຂອງສະຖິຕິບໍ່ມີສອງ ໄມ້ເກົ້າຂອງທ່ານໄດ້ແຍກທະເລແດງອອກ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງສະຖິຕິບໍ່ມີທ່ານໄດ້ປະຕິເສດຄັນທອນແຫ່ງອຳນາດຂອງອິຢິບ ແລະເລືອກທີ່ຈະທົນທຸກຮ່ວມກັບປະຊາຊົນຂອງທ່ານ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງໄລຍະທຳອິດ ຊາວອິຢິບຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕ້າຍ, ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງໄລຍະທີສອງ ກອງທັບ, ບຸດທິວບີ, ແລະຜູ້ນຳຂອງອິຢິບໄດ້ຕ້າຍ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງໄລຍະທີສາມ ຊົນຊາດອິສະຣາເອນ, ອາໂຣນ ແລະ ໂມເຊ ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຕ້າຍໄປ. ນີ້ແມ່ນປະຫວັດສາດສາມສາຍທີ່ຂະໜານກັນ ຊຶ່ງ “line upon line” ແຕ່ລະສາຍເປັນຕົວແທນຂອງ 1844 ຫາ 1863—ປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ, ຊຶ່ງໃນທາງກັບກັນກໍເປັນຕົວແທນຂອງ 9/11 ຫາ ກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະລະດູການເພນເຕກອດ ເມື່ອນຳແຫ່ງການຊ່ອຍກູ້ຖືກເທອອກ.

ໂມເຊຢູ່ໃນການກະບົດທັງສອງຄັ້ງທີ່ກາເດດ, ແລະການກະບົດທີ່ກາເດດທັງສອງນັ້ນກໍເປັນຈຸດປັດຍາອາດໃນຊ່ວງເວລາຂອງຕົນຕາມລຳດັບ. ທັງສອງຕ່າງເປັນຕົວແທນຂອງປີ 1863, ຊຶ່ງກໍເປັນຈຸດປັດຍາອາດຂອງຊ່ວງເວລາຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ໂດຍເລີ່ມຈາກອາລະຟາໃນປີ 1844 ຈົນເຖິງຈຸດປັດຍາອາດໃນປີ 1863. ເມື່ອພິຈາລະນາແສງສະຫວ່າງອັນອັດສະຈັນຂອງຫີນ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນເປັນຮາກຖານ ແລະສົ້ນສຸດລົງເປັນຫີນປັດຍາອາດ, ກໍຈະເຫັນວ່າ ໃນຄວາມໝາຍທາງຄຳພະຍາກອນ ຫີນປັດຍາອາດນັ້ນຍ່ອມໃຫຍ່ກວ່າສະເໝີ. ນ້ຳຟົນເພີ່ມກໍຍ່ອມໃນຕອນຕົ້ນຂອງລະດູເພນເຕກອດ ທີ່ນຳໄປສູ່ການເທລົງຢ່າງເຕັມບໍລິບູນໃນຈຸດປັດຍາອາດໃນວັນເພນເຕກອດ ເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຈິງຂຶ້ນ.

ໃນເຫດການ 9/11 ການປະພຶມເລີ່ມຂຶ້ນ ແລະມັນສົ້ນສຸດລົງໃນການເທລົງຢ່າງເຕັມບໍລິບູນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ. ຄວາມຈິງນີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ບາບຂອງໂມເຊໃນຄາເດດຄັ້ງທີສອງ ແລະໂອເມກາ ເປັນບາບທີ່ໃຫຍ່ກວ່າການກະບົດໃນຄາເດດຄັ້ງທຳອິດ ແລະອານາ. ການກະບົດອານາໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍຂອງທັງປະຊາຊາດໜຶ່ງ, ແລະການກະບົດໂອເມກາໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍຂອງຄົນຜູ້ດຽວ (ໂມເຊ), ແຕ່ບາບຂອງຄົນຜູ້ດຽວນັ້ນໃຫຍ່ກວ່າບາບຮ່ວມກັນຂອງທັງປະຊາຊາດ. ຄົນທີ່ເຮັດບາບຈະຕາຍ, ແລະໃນລະດັບນັ້ນບໍ່ມີການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງບາບຂອງໂມເຊກັບຂອງຊາວອິດສະຣາເອນຄົນອື່ນໃດ, ແຕ່ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ການທີ່ໂມເຊຕີພະຣະຄຣິດເປັນຄັ້ງທີສອງນັ້ນຮ້າຍແຮງກວ່າ, ເພາະມັນເປັນຫີນຍອດຂອງຊ່ວງເວລາສະຖິຕິບໍ່ມີນັ້ນ.

ການກະບົດຂອງໂມເຊໃນຄາເດດໂອເມກາຄັ້ງທີສອງ ເປັນບາບທີ່ໃຫຍ່ກວ່າການກະບົດຂອງບຸດທິວບີແຫ່ງອິສະຣາເອນທີ່ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງໂຢຊອຍ ແລະ ກາເລັບ. ໂມເຊໃນທາງຄຳພະຍາກອນຍື່ນຢູ່ປີ 1863, ບ່ອນທີ່ທ່ານຕາຍໃນຖິ່ນກັນດານເນືອງຈາກການກະບົດຂອງທ່ານ. ໂມເຊຍັງຢືນຢູ່ປີ 1863 ອີກດ້ວຍ, ບ່ອນທີ່ຊົນຊາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາເກົ່າຕາຍໃນຖິ່ນກັນດານເນືອງຈາກການກະບົດຂອງເຂົາ, ແຕ່ໂມເຊບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນໃນການກະບົດນັ້ນ. ປີ 1863 ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍວັນອາທິດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການກະບົດເລື່ອງລູກງົວຄຳຂອງອາໂຣນ. ໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບຄາເດດ, ປີ 1863, ແລະ ກົດໝາຍວັນອາທິດ, ໂມເຊກຳລັງອະທິຖານເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄາເດດຊຸດເປັນຕົວແທນຂອງປີ 1863, ແລະ ໂມເຊຢູ່ທີ່ຄາເດດຊຸດທັງສອງແຫ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ ໂດຍອາໄສພະຍານສອງປາກຄຳໃນພຣະຄຳພີ, ຜູ້ຊຶ້ງທັງສອງເປັນຫີນຍອດ, ພວກເຮົາຈຶ່ງສະຖາປະນາວ່າ ໄລຍະສະຖິຕິບໍ່ມີສາມ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ສົ້ນສຸດທີ່ຄາເດດຊຸດກໍເປັນຕົວແທນຂອງປີ 1863 ເຊັ່ນດຽວກັນ. ຫີນນີ້ “ໂມເຊຢູ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ” ກຳລັງຕອກພຣະຄຣິດໄວ້ທີ່ໂມກ້າງແຂນອີກຄັ້ງ,

ເມື່ອລາວປະຕິເສດພຣະສົກ. ໃນປີ 1863, ແລະ ໃນການປະທານພຣະບັນຍັດທຊີນາຍ, “ໂມເຊຜູ້ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ” ກຳລັງສະແຫວງຫາພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນປີ 1863 ໂມເຊເປັນຕົວແທນທັງພົມມະຈາຣິຜູ້ມີບັນຍາ ແລະ ພົມມະຈາຣິຜູ້ໃໝ່.

“ພາຣີສີ ແລະ ຄົນເກັບພາສີເປັນຕົວແທນຂອງຄົນສອງຈຳພວກໃຫຍ່ ທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ມີນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຖືກແບ່ງອອກເປັນ. ຕົວແທນສອງຄົນທຳອິດຂອງພວກເຂົາ ບາກົດຢູ່ໃນເດັກສອງຄົນທຳອິດທີ່ໄດ້ເກີດມາໃນໂລກ.” Christ’s Object Lessons, 152.

ທຶກາເດັດ ແລະ ໃນປີ 1863, ໂມເຊເປັນຕົວແທນຂອງ “ສອງຊັ້ນໃຫຍ່ທີ່ຜູ້” “ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຖືກແບ່ງອອກ”. ໂມເຊເປັນຕົວຢ່າງຂອງຫນຶ່ງແສນສັກກິນສິພັນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເປໂຕ.

“ສຳລັບແຕ່ລະຈຳພວກທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພວກພາຣີຊາຍ ແລະ ຄົນເກັບພາສີ ຍ່ອມມີບົດຮຽນຢູ່ໃນປະຫວັດຂອງອັກຄະສາວົກເປໂຕ. ໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການເປັນສານສົດຂອງທ່ານ, ເປໂຕຄຶດວ່າຕົນເອງເຂັ້ມແຂງ. ເຊັ່ນດຽວກັບພາຣີຊາຍ, ໃນການປະເມີນຂອງຕົນເອງ ທ່ານເປັນ ‘ບໍ່ເໝືອນຄົນອື່ນທັງຫລາຍ.’ ເມື່ອພຣະຄຣິດ ໃນຄຳຄົນກ່ອນການຖືກທຳລະຍາຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຕັກເຕືອນສານສົດຂອງພຣະອົງລ່ວງໜ້າວ່າ, ‘ໃນຄົນນີ້ພວກທ່ານທຸກຄົນຈະສະດຸດເພາະເຮົາ,’ ເປໂຕໄດ້ປະກາດຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າ, ‘ເຖິງແມ່ນທຸກຄົນຈະສະດຸດ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສະດຸດເປັນອັນຂາດ.’ ມາຣະໂກ 14:27, 29. ເປໂຕບໍ່ຮູ້ອັນຕະລາຍຂອງຕົນເອງ. ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງໄດ້ນຳພາທ່ານໃຫ້ຫຼົງຜິດ. ທ່ານຄຶດວ່າຕົນສາມາດຕ້ານທານການລ້ວງໄດ້; ແຕ່ພາຍໃນບໍ່ກຊົວໂມງສັ້ນໆ ການທົດສອບກໍມາເຖິງ, ແລະດ້ວຍການສາບແລ້ງ ແລະ ການສາບານ ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນ.” Christ’s Object Lessons, 152.

ໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ, ຊຶ່ງແມ່ນ 1863, ເປໂຕເປັນຕົວແທນຂອງສອງຈຳພວກ. ຄື ຜູ້ທີ່ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຢຊູປຸງມຸຊີຂອງຊີໂມນເປັນເປໂຕ, ນັ້ນເປັນສັນຍະລັກຂອງຄົນຫນຶ່ງແສນສັກກິນສິພັນ. ຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນຍັງຖືກສະແດງເປັນສັນຍະລັກໂດຍການນຳຊີຂອງເປໂຕມາຄຸນຕາມຄຳຕຳແໜ່ງຂອງຕົວອັກສອນໃນອັກສອນ ພາສາອັງກິດ. ຖ້າພວກເຮົາໃຊ້ວິທີດຽວກັນນັ້ນກັບ 1863, ພວກເຮົາຈະໄດ້ 144.

ສອງໃນສາມສັນຍະລັກຂອງໂມເຊ ທີ່ສອດຄ້ອງກັບປີ 1863 ໄດ້ສະຖາປະນາວ່າ ໄລຍະທີ່ສາມຈຳເປັນຕ້ອງສອດຄ້ອງເຊັ່ນກັນ. ສອງເສັ້ນຂອງຄາເດັດ ບົ່ງຊີເຖິງເລື່ອງຂອງພົມມະຈາລືຜູ້ສະຫຼາດແລະຜູ້ໃໝ່, ແລະໄລຍະທີ່ສາມບົ່ງຊີເຖິງຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະໃຊ້ແຮງງານຂອງມະນຸດເພື່ອບັນລຸວຽກງານອັນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ການໄວ້ວາງໃຈໃນອຳນາດຂອງມະນຸດ ດັ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ກະທຳກັບຊາວອີຢິບ ເປັນຕົວແທນຂອງການໄວ້ວາງໃຈໃນອຳນາດຂອງມະນຸດເໝືອນອຳນາດທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້.

ຊິດສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວເຖິງສາມຂອງນາງວ່າ, “ຄວາມສຳພັນຂອງລາວຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ມີຄວາມຄ້າຍຄື, ໃນບາງປະການ, ກັບຄວາມສຳພັນຂອງໂມເຊຕໍ່ອິດສະຣາເອນ.” ໃນປີ 1863, ໂມເຊໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໂດຍເຈມສ໌ ໄວທ໌. ໃນປີ 1863, ເຈມສ໌ ໄວທ໌ ກຳລັງຂ້າຄົນອີຢິບ, ຕຳລະຄຣິດເປັນຄັ້ງທີສອງ ແລະອະທິຖານເພື່ອພວກກະບົດຜູ້ໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານເລື່ອງ “ການພັກຜ່ອນ” ທີ່ຢຸດລົງ ແລະ ຄາເລັບໄດ້ນຳສະເໜີໄວ້. ໂມເຊເປັນທັງພົມມະຈາຣິຜູ້ໃໝ່ເຂົ້າເມື່ອລາວຕຳລະສົກເປັນຄັ້ງທີສອງ ແລະເປັນພົມມະຈາຣິຜູ້ທີ່ສະຫຼາດເມື່ອລາວທຸນຂໍແທນພວກກະບົດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ.

ພວກເຮົາຈະບົດບົດຄວາມນີ້ດ້ວຍຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທຳຈຳນວນ 14 ບ່ອນທີ່ໂມເຊຢູ່ໃນປີ 1863 ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນພຣະສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນປະຫວັດສາດຄູ່ຂະໜານທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການກະບົດຂອງລູກງົວຄຳ.

ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖາມວ່າ "ອີກດົນບານໃດ" ພຣະອົງຈຶ່ງຈະຕ້ອງຈັດການກັບພວກກະບົດແຫ່ງອົດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງເປັນຄຳຖາມດຽວກັນກັບທຣີຊາຢາໄດ້ທຽບຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນບົດທີຫົກ. ຈົ່ງສັງເກດວ່າ ພຣະທຳກັນດາລະວິຖີໄດ້ຈັດວາງປະຫວັດສາດນີ້ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ໂລກໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງດ້ວຍພຣະສີຣີຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ທູດສະຫວັນທັງຫຼາຍໄດ້ຊີ້ໄວ້ເຊັ່ນກັນໃນຂໍ້ທັສາມຂອງອີຊາຍາ 6. 9/11 ເປັນສໍາລາຮາກຖານຂອງປະຫວັດສາດຈາກ 1844 ຫາ 1863 ແລະ ກົດໝາຍວັນອາທິດເປັນສໍາລາຍອດ. ບໍລິບົດໃນພຣະທຳກັນດາລະວິຖີນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເປັນອັນອັນນອກຈາກພາບປະກອບຂອງບົດເພງ ຫຼື ຄຳອຸປະມາເລື່ອງສວນອະງຸ່ນ, ເນື່ອງຈາກອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານກຳລັງຖືກຂ້າມຜ່ານໄປ ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບໂຢຊວຍ.

ແລະ ຊຸມນຸມຊົນທັງໝົດໄດ້ຮັບສຽງຂຶ້ນ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້; ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບໄຫ້ໃນຄົນນັ້ນ.
ແລະ ບັນດາລູກຫຼານຂອງອົດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ຈົມວ່າຕົນເຂົາ ແລະ ຕ່ອກໂຮນ;
ແລະ ຊຸມນຸມຊົນທັງໝົດໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານທັງສອງວ່າ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຕາຍໃນແຜ່ນດິນເອຢິບນັ້ນເຖິດ!
ຫຼື ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຕາຍໃນຖົນກັນດານນີ້ເຖິດ!
ແລະ ເຫດໃດພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ນຳພວກເຮົາມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາລົ້ມຕາຍດ້ວຍຄົມດາບ, ເພື່ອໃຫ້ພັນລະຍາ ແລະ ລູກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາຕົກເປັນເຫຍື່ອ? ການກັບຄືນໄປເອຢິບຈະບໍ່ດີກວ່າຫຼື?
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄວ້ແກ່ກັນແລະ ກັນວ່າ, ໃຫ້ພວກເຮົາຕັ້ງຜູ້ນຳຂຶ້ນຄົນໜຶ່ງ
ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາກັບຄືນໄປເອຢິບ.

ແລ້ວ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຮນກໍກົມໜ້າລົງຕໍ່ໜ້າຊຸມນຸມທັງປວງຂອງປະຊາຄົມລູກຫຼານອີສະຣາເອນ.
ແລະ ໂຢຊວຍບຸດຂອງນຸນ ແລະ ຄາເລັບບຸດຂອງເຢຟເນເນ
ຜູ້ຊຶ້ງເປັນບາງຄົນໃນພວກທີ່ໄປສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ ໄດ້ຈັກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນ.
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ຊຸມຊົນທັງປວງຂອງລູກຫຼານອີສະຣາເອນວ່າ,

ແຜ່ນດິນນັ້ນ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານໄປເພື່ອສອດແນມມັນ ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ດີຢ່າງຍິ່ງ.
ຖ້າພຣະຢາເວຊົງໂປດບານໃນພວກເຮົາ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງນຳພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນີ້
ແລະ ປະທານມັນແກ່ພວກເຮົາ; ເປັນແຜ່ນດິນທີ່ມີນ້ຳມັນ ແລະ ນ້ຳເຜັງໄຫຼບໍລິບູນ.
ຂໍພຽງແຕ່ຢ່າກະບົດຕໍ່ພຣະຢາເວ ແລະ ຢ່າຢ້ານປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນເລີຍ;
ເພາະພວກເຂົາຈະເປັນອາຫານຂອງພວກເຮົາ: ເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງພວກເຮົາໄດ້ຈາກພວກເຂົາໄປແລ້ວ
ແລະ ພຣະຢາເວສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ: ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເລີຍ.

ແຕ່ຊຸມນຸມຊົນທັງໝົດໄດ້ກ່າວໃຫ້ເອົາຫີນຂວ້າງພວກເຂົາໃຫ້ຕາຍ.
ແລະ ພຣະສີຣີຂອງພຣະຢາເວໄດ້ບ້າກົດຢູ່ໃນພະພັກອາໄສແຫ່ງຊຸມນຸມຊົນ
ຕໍ່ໜ້າບຸດທັງປວງຂອງອີສະຣາເອນ. ແລະ ພຣະຢາເວຕັດແກໂມເຊວ່າ,
"ຊົນຊາດນີ້ຈະຍິວະເຍົາເຮົາອີກດົນເທົ່າໃດ? ແລະ ຈະອີກດົນເທົ່າໃດກ່ອນພວກເຂົາຈະເຊື້ອເຮົາ ທັງໆ
ທີ່ມີໝາຍສຳຄັນທັງປວງທີ່ເຮົາໄດ້ສະແດງທຳມາກາງພວກເຂົາ?"

ເຮົາຈະຕົວພວກເຂົາດ້ວຍໂລກລະບາດ ແລະ ຈະຕັດພວກເຂົາອອກຈາກມຸຮະດົກ
ແລະ ຈະກະທຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊາດທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ມີອຳນາດຍິ່ງກວ່າພວກເຂົາ.

ໂມເຊໄດ້ທຽບຕໍ່ພຣະຢາເວວ່າ, "ແລ້ວຊາວອີຢິບຈະໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,
(ເພາະພຣະອົງໄດ້ນຳຊົນຊາດນີ້ມາຈາກທຳມາກາງພວກເຂົາດ້ວຍລົດເດດຂອງພຣະອົງ);
ແລະ ພວກເຂົາຈະບອກແກ່ຊາວເມືອງແຜ່ນດິນນີ້; ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍິນແລ້ວວ່າ ພຣະອົງ,
ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ຊົງສະຖິດຢູ່ທຳມາກາງຊົນຊາດນີ້, ວ່າ ພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ,
ຊົງປະກົດແບບໜ້າຕ່ຳ, ແລະ ເມກຂອງພຣະອົງຕັ້ງຢູ່ເທິງພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງຊົງນຳໜ້າພວກເຂົາ,
ໃນເວລາກາງເວັນເປັນເສົ້າເມກ, ແລະ ໃນເວລາກາງຄືນເປັນເສົ້າໄຟ. ບັດນີ້

ຖ້າພຣະອົງຈະປະຫານຊົນຊາດນັ້ນທັງໝົດເໝືອນດັ່ງຄົນຜູ້ດຽວ,
ແລ້ວບັນດາປະຊາຊາດທີ່ໄດ້ຍິນກົດຕະຮັບຂອງພຣະອົງຈະກ່າວວ່າ,
'ເພາະພຣະຢາເວບໍ່ຊົງສາມາດນຳຊົນຊາດນີ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິຍານໄວ້ແກ່ພວກເຂົາ,
ເພາະສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ປະຫານພວກເຂົາໃນຖິ່ນກັນດານ.'"

ແລະບັດນີ້ ຂ້າແຕ່ພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍຂໍອ່ອນວອນວ່າ
ຂໍໃຫ້ຮີດອຳນາດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສຳເລັດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່
ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັດໄວ້ວ່າ, "ພຣະເຢໂຫວາຊົງອົດທົນຍາວນານ ແລະມີພຣະກະລຸນາອັນຫຼວງຫຼາຍ
ຊົງອະໄພຄວາມຊົ່ວຊ້າແລະການລ່ວງລະເມີດ ແຕ່ຈະບໍ່ຊົງຖືວ່າຜູ້ຜິດມີຄວາມບໍ່ລໍຖ້າເປັນອັນຂາດ
ໂດຍຊົງລົງໂທດຄວາມຊົ່ວຂອງບໍດາເຖິງບຸດຫຼານ ຈົນເຖິງຊົ່ວຄົນທີ່ສາມແລະທີສີ່." ຂ້າແຕ່ພຣະອົງ
ຂໍໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງອະໄພຊົນຊາດນີ້ ຕາມຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະກະລຸນາຂອງພຣະອົງ
ແລະດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງອະໄພຊົນຊາດນີ້ ຕັ້ງແຕ່ຢູ່ປະເທດເອຢິບຈົນເຖິງບັດນີ້.

ແລະພຣະເຢໂຫວາຕັດວ່າ, ເຮົາໄດ້ອະໄພຕາມຄຳຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ແຕ່ຕາບໃດທີ່ເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ,
ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຈະຕັ້ງໄປດ້ວຍພຣະສິລິຂອງພຣະເຢໂຫວາ.

ເພາະວ່າບັນດາຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນ ຜູ້ໄດ້ຫັນສະຫງ່າຮາສີຂອງເຮົາ ແລະການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍຂອງເຮົາ
ທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳໃນອີຢິບ ແລະໃນຖິ່ນກັນດານ ແລະບັດນີ້ໄດ້ທົດລອງເຮົາສົບເຫຼືອ ແລະບໍ່ໄດ້ຟັງສຽງຂອງເຮົາ;
ແນ່ນອນວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຫັນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ສາບານໄວ້ແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກທີ່ໄດ້ຍິນວ່າໂທດເຮົາຈະໄດ້ຫັນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ແຕ່ກາເລັບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ
ເພາະວ່າມີຈິດໃຈອົກຢ່າງໜຶ່ງຢູ່ກັບລາວ ແລະໄດ້ຕັດຕາມເຮົາຢ່າງສັ້ນສຸດໃຈ
ເຮົາຈະນຳລາວເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ລາວໄດ້ເຂົ້າໄປນັ້ນ;
ແລະເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນກຳມະສິດ. (ບັດນີ້ ຄົນອາມາເລັກ
ແລະຄົນການາອານໄດ້ອ້າໄສຢູ່ໃນຫຸບເຂົາ.) ມືອີນ ຈົ່ງຫັນກັບໄປ
ແລະເດີນທາງເຂົ້າສູ່ຖິ່ນກັນດານຕາມທາງໄປທະເລແດງ.

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕັດກັບໂມເຊ ແລະກັບອາໂຮນວ່າ, "ເຮົາຈະອົດທົນຕໍ່ຊົນອັນຊົ່ວຮ້າຍນີ້
ຜູ້ທີ່ຈົມວ່າຕ່ເຮົາ ອີກດິນບານໃດ? ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳຈົມວ່າຂອງລູກຫລານອີສຣາເອນ ທີ່ພວກເຂົາຈົມວ່າຕ່ເຮົາ.
ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ພຣະຢາເວຕັດວ່າ, 'ຕາບເທົ່າທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ແທ້ສັນໃດ,
ຕາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຂົ້າຫຼືເຮົາສັນນັ້ນ, ເຮົາກໍຈະກະທຳແກ່ພວກເຈົ້າຢ່າງນັ້ນ:
ສົບຂອງພວກເຈົ້າຈະລົ້ມລົງໃນຖິ່ນກັນດານນີ້ ແລະທຸກຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ຖືກນັບຈຳນວນ
ຕາມຈຳນວນທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວບໍ່ຂຶ້ນໄປ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຈົມວ່າຕ່ເຮົາ, ແນ່ນອນທີ່ສຸດ
ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນ ຊົງເຮົາໄດ້ສາບານໄວ້ວ່າຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ຄາເລັບ
ບຸດຂອງເຢຟຼເນນ ແລະໂຢຊວຍ ບຸດຂອງນູນ. ແຕ່ສ່ວນລູກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າ
ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວວ່າຈະຕົກເປັນເຫຍືອນນັ້ນ, ເຮົາຈະນຳພວກເຂົາເຂົ້າໄປ, ແລະພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກແຜ່ນດິນ
ຊົງພວກເຈົ້າໄດ້ດູໝືນ. ແຕ່ສ່ວນພວກເຈົ້າ, ສົບຂອງພວກເຈົ້າຈະລົ້ມລົງໃນຖິ່ນກັນດານນີ້.
ແລະລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າຈະເພະເຈນຈອນຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານສີສິບປີ,
ແລະຈະແບກຮັບການຫລົ້ນຊຸ້ຂອງພວກເຈົ້າ ຈົນກວ່າສົບຂອງພວກເຈົ້າຈະສູນສົນໄປໃນຖິ່ນກັນດານ.
ຕາມຈຳນວນອັນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ ຄືສີສິບອັນ, ໜຶ່ງອັນນັບເປັນໜຶ່ງປີ,
ພວກເຈົ້າຈະແບກຮັບຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຄືສີສິບປີ,
ແລະພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກການຖອນຄຳຂອງເຮົາ."

ເຮົາຄືພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ ເຮົາຈະກະທຳສົງຄວາມແນ່ນອນແກ່ຊົນຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງນີ້
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົມມຸມກັນຕ່ຕ້ານເຮົາ: ໃນຖິ່ນກັນດານນີ້ ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍສົນ
ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາຈະຕາຍ. ສ່ວນບັນດາຊາຍທີ່ໂມເຊໄດ້ສົ່ງໄປສອດແນມແຜ່ນດິນ ຜູ້ທີ່ກັບມາ
ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊົນຊົ່ວທັງປວງຈົມວ່າຕ່ຕ້ານທ່ານ ໂດຍນຳຄຳໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ແຜ່ນດິນນັ້ນຂຶ້ນມາ,

ແມ່ນບັນດາຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນເອງທີ່ໄດ້ນຳຂ່າວຮ້າຍກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນນັ້ນ
ໄດ້ຕ້າຍດ້ວຍໄພພິບັດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຢາເວ.

ແຕ່ໃຢຊວຍ ບຸດຂອງນູນ ແລະ ຄາເລບ ບຸດຂອງເຢຊູນເນ
ຜູ້ຊົງຢູ່ໃນຈຳນວນຄົນທີ່ໄປສອດແນມແຜ່ນດິນນັ້ນ ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ກັນດານວິຖີ 14:1-38.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ຄວາມຄົດເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.